

Onschuldig verleden

Viveca Sten

Onschuldig verleden

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

SAGA Egmont

Onschuldig verleden

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

Originele titel *I grunden utan skuld*

Originele taal Zweeds

Eerste druk juli 2025

Copyright © 2009, 2025 Viveca Sten en SAGA Egmont

ISBN: 9788727253343 (POD paperback)

ISBN: 9788726355314 (e-book)

ISBN: 9788726355222 (audiobook)

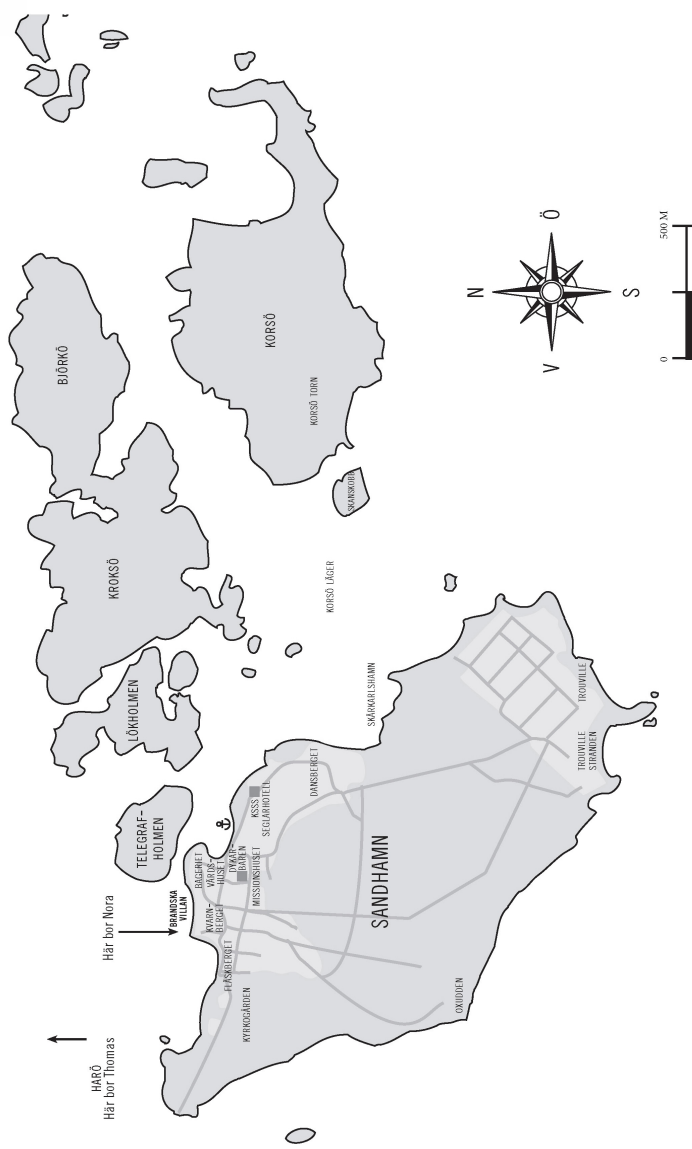
Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Voor Leo, onze eigen stand-upcomedian!

HÄRÖ
Här tor Thomas

HÄR TOR NORA

TELEGRAF-
HOLMEN

TELEGRAF-
TILAN

SKOGS-
HOLMEN

SKOGS-
HOLMEN

SKOGS-
HOLMEN

SKOGS-
HOLMEN

SKOGS-
HOLMEN

SKOGS-
HOLMEN

SKOGS-
HOLMEN

SKOGS-
HOLMEN

SKOGS-
HOLMEN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

SANDHAMN

1

Zaterdag, 4 november 2006

Marianne bleef in de hal om zich heen staan kijken. Overal lagen schoenen. Ze boog als in een reflex voorover en zette ze allemaal netjes naast elkaar. Daarna staaarde ze naar de rij, waar Lina's lichte Timberlands ontbraken.

Die lege ruimte beangstigde haar. Waarom was Lina vannacht niet thuisgekomen?

Ze raapte nadenkend een muts op die in een hoek was gesmeten. Haar dochter liet haar spullen overal slingeren; ze was niet zo'n opruimer. Maar ze had het toch wel even kunnen zeggen als ze van plan was niet thuis te slapen?

Stel dat er iets was gebeurd?

Die gedachte liet haar niet meer los en Marianne zuchtte diep.

Stel dat ze met haar fiets was gevallen en zich had bezeerd. In deze tijd van het jaar kon je gemakkelijk onderuitgaan. De smalle grindwegen werden in de herfst altijd spekglad. Ze had tegen Lina gezegd dat ze voorzichtig moest doen toen ze naar de familie Hammarsten in Trouville vertrok.

De ongerustheid gaf haar een drukkend gevoel op de borst, ze kon er niets aan doen. Het was alsof haar hart op hol sloeg, het ging steeds sneller kloppen en de kamer begon te draaien voor haar ogen.

Rustig aan, maande ze zichzelf. Doorademen.

Op trillende benen liep ze naar de gezellige, landelijke open keuken en zakte op een stoel. Ze had de windsorstoelen die daar stonden vorige zomer nog geschilderd. In de zon, beneden bij de steiger. Lina had haar ermee geholpen. Er was verf op haar bikini gekomen, daar hadden ze samen om gelachen.

Marianne kwam overeind en pakte een glas uit het kastje boven het aanrecht om wat water te drinken. Haar ademhaling werd gelijkmatiger. Lina was natuurlijk nog bij de familie Hammarsten. Dat moest wel. Waar zou ze anders zijn?

Het vertrouwde gepruttel van het koffiezetapparaat op het aanrecht bracht troost. Ze zou een kop koffie nemen en die in alle rust opdrinken. Als ze daarmee klaar was zou het rond achten zijn. Dan zou ze Hanna Hammarsten bellen en die zou bevestigen dat Lina daar was blijven slapen en dat ze er natuurlijk niet aan had gedacht even naar huis te bellen.

Net als alle andere jonge meiden.

Daarna zouden ze in wederzijds begrip lachen op een manier waarop alleen twee moeders dat konden als hun kroost zich volgens hun vooroordelen gedroeg.

Ze zou gegeneerd om zichzelf en haar angst lachen, en achteraf zou Lina haar een echte moederkloek vinden.

‘Maak je toch niet altijd zo ongerust, mama,’ zou ze zeggen. ‘Schei daar toch eens mee uit. Ik ben groot genoeg, snap dat dan.’

Hanna zou precies begrijpen wat ze voelde. Alle moeders waren ongerust. Zeker als ze dochters hadden. Dat hoorde erbij.

Ze had gedacht dat het 's nachts wakker liggen en de onrustige nachten over zouden zijn als Lina groot werd. Niets was minder waar. Als ze tegenwoordig wakker lag en de slaap niet kon vatten voordat Lina thuis was, kon ze terugverlangen naar Lina's kinderjaren, waarin het ergste wat kon gebeuren was dat haar dochter een nachtmerrie had. Het enige wat dan nodig was, was een knuffel of eventueel een flesje pap. Als dat niet hielp mocht ze in het tweepersoonsbed komen liggen, waar ze snel weer insliep. Weliswaar was haar eigen beloning dan dat ze de hele nacht in haar rug werd geschopt, maar vergeleken met de knagende ongerustheid van de laatste jaren was dat niets.

De koffie was klaar.

Ze keek weer hoe laat het was. Kwart voor acht. Om acht uur zou ze bellen. Geen minuut later. Dat was nog steeds vrij vroeg, maar langer kon ze gewoon niet wachten.

Haar lievelingskop, een grote beker van blauw keramiek, stond helemaal achter in de kast. Alleen al de aanblik ervan maakte dat alles weer normaal aanvoelde. Twee klontjes suiker en een flinke scheut melk, en haar koffie was klaar. Zoet en sterk, precies zoals ze het wilde. Ze voelde zich nu al veel beter.

Marianne moest glimlachen om zichzelf. Wat had ze zich eigenlijk wijsgemaakt? Wat zou er op Sandhamn kunnen gebeuren, een eiland dat Lina kende als haar broekzak? Ze kon zelfs in haar slaap de weg naar huis terugvinden.

De afstand tussen Trouville – aan de oostkant van het eiland – en hun huis in het dorp was iets meer dan twee kilometer. Wat kon er op zo'n kort stukje misgaan?

Ze nam nog een slok koffie en schudde haar hoofd. Ze had zich onnodig zorgen gemaakt. Het was niet de eerste keer dat Lina bij haar beste vriendin bleef slapen en vergat te bellen. Lina

had vermoedelijk geen puf meer gehad om naar huis te gaan toen het laat was. Het was gemakkelijker om bij Louise te overnachten. Zeker als het buiten pikdonker was. Er was geen noemenswaardige straatverlichting en de meeste huizen waren afgesloten voor de winter. Hoewel het herfstvakantie was, waren er maar weinig vakantiehuisbezitters te zien.

Marianne roerde in gedachten verzonken met haar lepeltje in de grote kop. De suiker had zich op de bodem opgehoopt. Ze wierp een blik op het oude houtfornuis dat ze hadden gehouden toen ze het scherenkusthuis, dat haar moeder had nagelaten, hadden gerenoveerd. De gloed van de dag ervoor was vannacht gedooft, maar de schoorsteen was nog warm. Het was fantastisch hoe die de warmte vasthield.

Ze stond op om er meer hout in te leggen en een nieuw vuur te maken. In het najaar en de winter was het altijd extra gezellig om 's ochtends bij het knetterende fornuis te eten. Het kon bijtend koud worden als de noordenwind opstak. Dan was het maar goed dat ze het houtfornuis hadden én de oude tegelkachels in de eetkamer en de woonkamer.

Ze keek nog een keer op haar horloge. Drie voor acht. Nu kon ze zich niet langer inhouden. Met de telefoon in haar hand toetste ze het nummer in.

'Hallo.' Na drie keer overgaan nam een slaperige stem op. Het was Hanna.

Marianne kreeg meteen een slecht geweten. Ze had haar onnodig wakker gemaakt.

'Hallo, met Marianne. Sorry dat ik stoort. Ik wilde alleen maar vragen of Lina bij jullie is. Ze is vannacht niet thuisgekomen en ze heeft natuurlijk niet gebeld. Ik weet dat het stom is, maar ik wilde alleen even checken of alles in orde was.'

Het werd stil in de hoorn.

Slechts een seconde, maar een seconde te lang.

Ze kreeg weer moeite met ademen.

‘Lina? Die is hier niet. Ze is gisteren rond tien weggegaan. Is ze niet thuisgekomen?’ De verbazing in Hanna’s stem was duidelijk hoorbaar. ‘Wacht, ik zal even kijken.’

‘Ja,’ fluisterde Marianne. ‘Graag.’

Hanna legde de hoorn neer en verdween. Marianne kneep zo hard in de telefoon dat haar vingers er pijn van deden.

Toen kwam Hanna terug.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Ze is hier niet. Louise zegt dat ze naar huis is gefietst toen de film was afgelopen. Weet je zeker dat ze niet in bed ligt?’

Marianne kon geen antwoord geven. Ze probeerde woorden te vormen, maar haar tong wilde niet gehoorzamen. Het draaide voor haar ogen.

Waar was haar dochter?

2

Vrijdag, 23 februari 2007

‘Woon je in de zomer op Sandhamn? Ik ken daar ook iemand.’

De jonge vrouw praatte maar door zonder dat ze in de gaten had dat ze geen respons kreeg.

Nora Linde wilde dat ze zich niet had laten overhalen mee te gaan naar een feest van een collega-arts van Henrik. Die was snel verdwenen in de richting van een paar kennissen en nu stond ze hier en probeerde te converseren met een onbekende vrouw die minstens tien jaar jonger was dan zij. Haar bruine kapsel was geknipt in modieuze plukken en ze droeg een kort rokje dat haar slanke benen accentueerde.

Nora voelde zich vergeleken bij haar oud en afgemat.

Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst bij de sportschool was geweest en haar eigen blonde pagekop had al tijden een knipbeurt nodig. Tien jaar in de jonge kinderen en een fulltimebaan als bankjuriste hadden hun sporen nagelaten. Een man die zich liever bezighield met zijn artsencarrière en zijn

grote liefde – het wedstrijdzeilen – dan met het verdelen van de werkdruk thuis, had de zaak er ook niet beter op gemaakt.

Haar zwarte jurkje was niet nieuw of trendy, maar ze had geen puf gehad moeite te doen. Niet voor Henrik in elk geval.

De sfeer bij de familie Linde was het laatste half jaar om te snijden geweest. De oorzaak was Nora's besluit om Villa Brand te behouden, het huis dat haar buurvrouw en extra-oma, Signe Brand, haar bij haar overlijden had nagelaten. Toen Henrik erop had gestaan het pand, dat aan de inloop naar Sandhamn lag, te verkopen om een groter en mooier huis in Saltsjöbaden te kunnen kopen, had ze geweigerd.

Het hele najaar hadden ze doorgevochten. Beleefde vreemden die hun best deden zich normaal te gedragen. Ambitieuze ouders die meegingen naar de voetbalwedstrijden van Adam en het tennissen van Simon, en deden alsof er niets aan de hand was. Ze leefden in een gevoelsmatig vacuüm. Dat ging even goed, maar veel langer niet.

'Sorry, ik lette even niet op,' zei ze in een poging niet al te onbeleefd over te komen. Het was niet de schuld van deze knappe meid dat Nora en haar man niet meer door één deur konden.

Een grote glimlach viel haar ten deel.

'Geen probleem. Ik weet dat ik soms gewoon doorratel. Ik zei net dat ik iemand ken op Sandhamn. Liever gezegd: mijn beste vriendin, degene die mij hier vanavond mee naartoe heeft genomen. Ze heet Marie en is verpleegkundige.'

'Aha.' Nora deed haar best geïnteresseerd over te komen. Ze nipte van haar roze drankje en knikte haar opmonterend toe.

'Marie heeft een relatie met een man die daar een huis bezit. Het is daar echt mooi hè, in de scherenkust? Dat huis heeft hij daar samen met zijn vrouw.'

‘Zijn vrouw?’

Haar gezelschap keek schuldbewust.

‘Och, jeetje, misschien had ik dat niet moeten zeggen.’ Ze leek plotseling onzeker. ‘De vriend van Marie is nog getrouwd, maar hij wil weg bij zijn vrouw. Dat heeft hij alleen vanwege de kinderen nog niet gedaan.’

‘Tja,’ zei Nora, en ze vroeg zich af of ze iets kon zeggen wat niet idioot overkwam. De conversatie was bizar. Wat moest je zeggen tegen iemand die tegenover een wildvreemde uit de school klapte over de affaire van een vriendin?

‘Marie is smoorverliefd. Hij is echt een fantastische vent, donker en knap. Bovendien is hij arts. Niet slecht, toch?’ Ze knipoogde veelbetekenend naar Nora en nam een flinke slok van haar drankje.

‘Arts,’ herhaalde Nora.

‘Inderdaad. Echt een goede vangst.’

‘Hoe heet hij?’

‘Dat zou ik eigenlijk niet moeten vertellen, want Marie zegt dat hij alles geheim wil houden tot hij met zijn vrouw heeft gesproken. Maar ach, dat kan toch geen kwaad?’

‘Nee,’ zei Nora, ‘vast niet.’ Het was opeens erg belangrijk die naam te weten te komen.

‘Hij heet Henrik en werkt als röntgenoloog in het ziekenhuis van Danderyd.’

Ze glimlachte naar Nora en bracht opnieuw het glas naar haar mond.